

Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” București

Facultatea de Teatru

Rezumatul tezei de abilitare

Dialogul neîntrerupt din teatru între teorie și practică

Conf.univ.dr. Ana-Maria Nistor

În ultimii ani, mai cu seamă după susținerea tezei de doctorat, mi-am concentrat atenția în activitatea profesională având în centrul preocupărilor mele **studentul**. Fie că a fost vorba despre

cursuri universitare, fie despre workshop-uri, fie despre spectacole ori alte proiecte extracurriculare, ori despre cărți scrise, imaginea la care m-am raportat a fost a celui care lucrează, prin Școală, la devenirea sa ca artist. Iar în cei aproape 20 de ani de profesorat în cadrul Facultății de Teatru, ca membru al Departamentului de Studii Teatrale, care deservește, practic, prin disciplinele teoretice susținute, toate departamentele și specializările acestei Facultăți, am avut ocazia, neîntrerupt, să particip activ la construirea de sine a viitorilor actori, regizori, păpușari, scenografi, teatrologi, coregrafi – studenți în ciclul I Licență, la master sau doctoranzi aflați sub coordonarea altor profesori. Încerc neîncetat să ofer instrumente de lucru, iar nu soluții, sprijin didactic, poziționându-mă în permanență ca un îndrumător, în spatele iar nu în fața celor care își caută propria cărare prin pădurea magică, plină de mister dar și de surprize, a teatrului.

Cele trei compartimente ale activității mele - științifică, didactică, artistică – se află într-o neîntreruptă comunicare și asta din câteva motive: 1) am ales drumul Școlii și mi se pare firesc să mă pun în slujba generațiilor care vin și pleacă, prin domeniile mele de competență; 2) cei care urmează o universitate de teatru, așa cum știm, au nevoie, în procesul lor de formare, de o atenție specială și de instrumente de lucru cu aplicabilitate individuală, mai cu seamă viitorul actor care, vorba lui Diderot, este singurul artist care, deopotrivă, este material de creație, creator și operă, iar ceilalți „lucrători” în ale teatrului – regizori, teoreticieni, scenografi – trebuie să înțeleagă acest proces, ca și rolul fiecărui artist în spectacol sau în marginea acestuia; 3) strădania mea este de a găsi mereu corespondențe între teorie și practică, dat fiind specificul domeniului universitar și profesional în care îmi desfășor activitatea; 4) artele în genere, înainte de a fi profesii, sunt moduri de viață, care reclamă o bucurie și o pasiune care ne determină pe toți să fim preocupați de un subiect sau altul de cercetare până la epuizarea lui, continuu, dincolo de „programul fix de lucru” sau de norma de bază a orelor de curs. Este vorba, putem spune, despre *o cercetare continuă* și despre *un dialog neîntrerupt* între catedră, bibliotecă, sala de repetiții, sala de curs, fie că vorbim despre facerea de cărți, spectacole, festivaluri sau altele.

Teză este structurată în două mari părți: prima se referă la **activitatea didactică** desfășurată de-a lungul timpului în cadrul Facultății de Teatru și la **activitatea extracurriculară**, În paralel cu

activitatea mea de cercetare științifică și cu cea artistică, am avut prilejul să inițiez și să coordonez mai multe proiecte înafara orelor de curs, menite să pregătească mai bine absolventul, indiferent de specializarea sa, pentru piața muncii, fie că vorbim despre zona independentă sau cea instituționalizată, despre spectacole, emisiuni de radio, TV, redacții de presă scrisă ori festivaluri. Cunoscându-le parcursul artistic aproape fiecareia în parte, de atâtea generații, am încercat să-i implic în acele proiecte care le sunt mai potrivite, în cadrul universității sau înafara acesteia.

Tot aici este făcută o trecere în revistă a celor mai importante rezultate ale **cercetării științifice și artistice** desfășurată în anii de după susținerea doctoratului cu teza „Sandalele, caduceul și pălăria cu boruri largi”. Am subliniat contribuțiile aduse prin volumele publicate: TEATROKRATIA – o poetică a spectatorului, CELE MAI FRUMOASE 100 DE PIESE... și textul românesc în context european, despre dialogul din PIAȚA TEATRULUI. Interbelicii către cei de azi și inovațiile din cursul universitar URZEALA TEATRULUI – despre structuri care așteaptă povești.

Câteva capitole (studii de specialitate și de pedagogie teatrală) apărute în volume, menționarea workshop-urilor de scriere dramatică coordonate și a rezultatelor acestora, enumerarea unora dintre studiile și articolele din presă, a scenariilor de teatru jucate în teatre sunt menite să întregescă profilul meu profesional.

Partea a doua cuprinde **planul de dezvoltare a carierei academice, științifice și artistice**, structurat în trei părți: Prezentul continuu al cercetării: înapoi în viitor; Obiective și principii directoare și Misiune personală și direcții de cercetare.

Prilej de reflecție asupra activității mele profesionale, de analiză și de observare din postura de spectator, această teză de abilitare m-a făcut constat că nu fac excepție de la regula conform căreia fiecare truditore din artă, oricare ar fi aceea, are o temă sau o idee obsesivă care îi traversează opera, ca un râu subteran, și de care, uneori, nici nu este conștient. În cazul de față, indiferent de rândurile scrise, de subiectul de cercetare sau de cel predat la un curs la clasă, tema constantă, la care trimit toate variabilele, este *dialogul*, acel **dia-logos** al vechilor greci, care pentru mine înseamnă *comunicarea*

care stă sub semnul lui Hermes: comunicarea dintre sală și scenă, dintre text și artist, dintre istoria teatrului și prezent, dintre culturi și epoci, dintre discipline.

Astăzi, vînt ans après, dacă aș fi din nou proaspăt absolvent și cineva m-ar întreba ce aș vrea să fac, aș alege tot Școala ca bornă și kilometru 0. Școala, la care m-am întors de fiecare dată din călătoriile mele petrecute prin teatre, redacții, televiziuni, festivaluri, bucuroasă de ce am aflat ca să împărtășesc, Școala - acel acasă din strada Matei Voievod. Și tot astăzi, pricep din ce în ce mai bine spusele lui C. Noica, bune de șoptit la urechea fiecărui dascăl: „să fii tu însuși Fratele și să cauți, prin Școală, împăcarea cu lumea; cu Fiii ce vin, cu Fiii ce pleacă în lume”.